

Pospíšil, Ivo

Slovenská próza: na výspě nové koncepce?

Slavica litteraria. 2025, vol. 28, iss. 1, pp. 143-150

ISSN 2336-4491 (online)

Stable URL (DOI): <https://doi.org/10.5817/SL2025-1-11>

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/digilib.83734>

License: [CC BY-SA 4.0 International](#)

Access Date: 27. 02. 2026

Version: 20260223

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Slovenská próza: na výspě nové koncepce?

Ivo Pospíšil (Brno)

MASARYK, M. (ed.): *Podoby slovenskej prózy 19. – 21. storočia*. Bratislava: Univerzita Komenského, 2024. ISBN 978-80-223-5889-7 (tlač), ISBN 978-80-223-5890-3 (online).

S podporou grantu VEGA (jak jinak?) vychází badatelský sborník o slovenské próze 19.–21. století na počest historika literatury prof. Ladislava Čúzyho, který je, jak patrně, oblíbencem relativně mladých generací slovenských literárních vědců, jež tento svazek vytvořily, a nutno říci, že docela invenčně. Jak nám prozradí autorské medailony a někdy i kusá osobní znalost, jsou to ročníky 60.–90. let, přičemž výjimkou je ročník 1947 (František Koli), 1965 (Dana Hučková) a 1967 (Dagmar Garay Kročanová), blízko starším je roč. 1973 (Miloslav Vojtech) a 1970 (Peter Darovec) – je to pěkně až záviděníhodně věkově rozvrstveno, takže bychom ani nemuseli postřehnout rozdíly v generačním vidění, ale pozornému zraku nemohou uniknout. To, co všechny tyto slovenské literární vědce spojuje, je láska k uzavřené analýze, a hlavně tzv. interpretaci, což je způsob někdejšího novokritického (dávný

a známý angloamerický *New Criticism*) pečlivého, pozorného čtení (*close reading*), jež dodnes do značné míry ovládá literárněvědnou praxi některých amerických univerzit. To s sebou přináší značné zisky, ale zanechává i určitá bílá místa. Jednou jsem se jednoho kolegy ptal, proč si jako téma svého konferenčního vystoupení vybral *Vojnu a mír*, když se speciálně románem a ruskou literaturou nezabývá. Odpověď zněla: je to interpretace a interpretovat se dá všechno. S tím ne zcela souhlasím. Především je tu značná metodologická a prostorová uzavřenost výzkumu a někdy i monotónnost výkladu, ale nechci generalizovat, jistě to neplatí všude. Jsou tu stopy interní, dílem i externí literární komparatistiky (srovnávání v rámci jedné národní literatury, v tomto případě slovenské, překračování jejích hranic směrem k meziliterárnosti) a trocha genologie, tedy chybí tu silnější mezinárodní kontextovost

a s tím spojená razantnější mezinárodní rozhlednost. Stačí se podívat na jmenný rejstřík a seznamy použité literatury; často se interpretace začínají odehrávat takříkajíc na zelené louce. Z toho vyplývá i jistá absence širšího okruhu teorií žánrových nebo narativních. Nic proti tomu: tyto věci jsou asi stejně implicitně obsaženy v konkrétních interpretacích a ona uzavřenost znamená také silnou koncentraci, kýženou fenomenologickou intencionalitu a „uzávorkování“ (*Ein-klammerung*), a navíc při obrovském nahromadění rozličných monografií, studií apod. se zdá nemožné vše postihnout, ale chtělo by to vymezit alespoň relativně úzký kruh takových koncepcí mimo Slovensko, i když jde v podstatě výlučně o slovenský literární materiál: jednak se slovenskou literaturou zabývají i jinde, jednak jsou tu obecné polohy, jež by se neměly zcela ignorovat. Tolik preludeum k bohatě strukturované kolektivní monografii, která se vyznačuje tím – a to je její patrně největší síla – že „mapuje“ spíše „neklasická“, zasutější díla slovenské literatury a jako celek buduje osobitou literárněkritickou a literárněhistorickou mozaiku, svérázného průvodce spíše poloskrytými, spodními proudy slovenského písemnictví vyznačeného období.

Předchozí charakteristika se poněkud dotýká již úvodní poučené stati Marty

Fülöpové o teorii přírodní obraznosti Ludovíta Štúra v díle Jána Kalinčiaka, neboť v ní asi chybí (a toho jsem si v tomto kontextu v řadě studií všiml už vícekrát) alespoň odkaz na skvělou publikaci Dmytra Čyževského (snad jsem se nepřehlédl), asi takto koncipované jediné monografii o Štúrově filozofii života vůbec z doby první Slovenské republiky (1941), snad s výjimkou Dupkalova spisu *Štúrovci a Hegel* (1996, 3. vyd. spolu s Lukášem Peprným, 2021)¹, ale ten tu také – pokud se nemýlím – absentuje. Přitom jde v případě D. Čyževského o klasika slavistiky, rusistiky, ukrajinistiky, teorie literatury, muže, jenž zasáhl do bohemistiky, polonistiky, slovakistiky, komparatistiky atd., a o němž nedávno napsal skvělou pětisetstránkovou rusky psanou monografii známý varšavský profesor ukrajinského původu Roman Mnich („*Receptivní estetika*“ *Dmytra Čyževského*, 2021).² Jinak svěží interpretace a textová aplikace, včetně kontextu slovenské literární vědy (Čúzy, Bílik, Halák, také Andrej Mráz z roku 1936, později autor německy psaných dějin „literatury Slováků“ z roku 1943). Image Černé Hory (Montenegro) v cestopisné próze Svetozára Hurbana Vajanského z pera zkušeného badatele Miloslava Vojtecha prezentuje dokonalou znalost materiálu a kvalitní interní komparatistiku (Kukučín/Kukučín), ale chybí mi

- 1 DUPKALA, R., PERNÝ, L.: *Štúrovci a Hegel: k problematike slovenského hegelianizmu a anti-hegelianizmu*. Prešov: Prešovská univerzita v Prešove, Filozofická fakulta, 2021.
- 2 MNICH, Roman: „*Receptivnaja estetika*“ *Dmitrija Čiževskogo*. Siedlce: Instytut kultury Regionalnej i Badań Literackich im. Franciszka Karpińskiego we współpracy z Deutsche Comenius-Gesellschaft, 2021.

tu silnější mezinárodní nebo alespoň slovanský kontext: téma Černé Hory a obecně Balkánu se přece vyskytovalo především v české literatuře (vývoz českého kapitálu, budování Chorvatska jako rekreační zóny); je to téma obrovské a takřka kultovní a vyskytuje se přibližně od 30. let 19. století – Josef Holeček, Ludvík Kuba, Ignát Hořica, Václav Žáček, František Šístek). Jedna asi naivní marginálie: Už jsem se na to vícekrát slovenských kolegů ptal, ale odpovědi se mi nedostalo, i když důvody k otázce tu snad jsou: proč „Vajanský“ nahradil „Hurbana“? V české literatuře se analogicky může uvést Karel Havlíček Borovský, jehož jméno se často zkracuje na K. H. Borovský, ale to se samozřejmě odmítá, neboť spisovatel, novinář a politik se jmenuje Havlíček a přídomek je podle rodné obce. Ocenil jsem odkazy na starší britskou produkci, poněkud mi tu chybělo odvolání na slovenský sborník z roku 2018 (*Svetozár Hurban Vajanský. Na rozhraní umenia a ideológie*³, autoři Mikulová, Hučková, Holý, Szabó, Holec, Draganová, Bystrzak), pokud jsem se nepřehlédl – možná by se tam něco inspirativního našlo.

Spoluautoři přítomného svazku, i když jejich záměr jistě nebyl přísně literárněhistorický či evoluční, se nemohli nedotknout problému vývojových zvláštností slovenské literatury – podobně jako nelze

opomenout specifické vývojové trajektorie české, ruské, maďarské, srbské a jiných literatur střední, jihovýchodní a východní Evropy – vzhledem k modelu západoevropskému. To se týká i další studie Kristíny Krajanové o modernistických či pseudomodernistických románech K. F. Urbanoviče, E. Holéczyho a P. Kompíše. Stejně jako u realismu je tu výrazný fázový posun a ovšem smíšenosti směrové a poetologické. Podobně do značné míry objevná je studie Zuzany Kubusové o tzv. výrazové složce Jilemnického románu *Vítězný pád*, i když užívá i v českém prostředí módního spojení „v dotyku“ (zde: s poetikou avantgardy), např. Kudrnáčova antologie *Česká literární kritika v dotyku se strukturalismem*⁴ z roku 2003, nebo na Slovensku Rybákova edice „v dotyku s Pavlom Straussom“ aj. Přínosné je hledání souvislostí mezi expresionismem a poetismem již vzhledem k tomu, že expresionismus, možná poněkud opožděně, byl v české literatuře v neustálém kontaktu s tradicí německou a módní skandinávskou i s hlavním městem českého expresionismu Brnem a divil bych se, že by tu nebyla žádná souvislost se slovenským literárním vývojem. I v tomto kontextu, ale i ve svazku obecně mi chybí nějaká podstatnější zmínka o Leopoldu Mazáčovi a jeho EMSA – to bylo pro slovenskou literaturu zcela zásadní a Mazáčovy

3 *Svetozár Hurban Vajanský: na rozhraní umenia a ideológie*. Bratislava: Veda, 2018.

4 KUDRNÁČ, J. (ed.): *Česká literární kritika v dotyku se strukturalismem: (1880–1940)*. Brno: Host, 2003.

zásluhy o rozvoj moderní slovenské literatury jsou nepochybné a bohužel leckde nedocenené a spíše upozadované, včetně role Elánu přeneseného po vzniku Protektorátu Böhmen und Mähren a Slovenské republiky 14. a 15. března 1939 do Bratislavy – i o tom se nereferuje vždy v úplnosti. Slovenská a česká komparatistika by se zvláště v případě Čecha Jilemnického, pohřbeného ve východočeském Letohradě, a poetiky expresionismu nabízela. Urbanovo pojetí nahého člověka v *Živém biči* podává klasik slovenské literární vědy František Koli. I zde by se nabízela notorická paralela s „nahým člověkem“ Kamila Bednáře z jeho *Slova k mladým* (1940). Sociální tematické a také ženské otázky se věnuje ve své novele *Jesť* Gejza Vámoš (1901–1956) a právě ten je objektem zkoumání Dagmar Garay Kročanové, která se zabývá její poetikou. Znovu se potvrzuje smíšený modus slovenské prózy první poloviny 20. století (realismus, naturalismus, dekadence, expresionismus) – s tím se budeme muset smířit, jak to pregnantně autorka uvádí v závěru své studie, ani didaktická funkce literárního artefaktu není v přítomném svazku opomenuta. Dana Hučková zkoumá poetiku morality prózy *Búrka* (1931) Jána Čajaka. Ukazuje se, že i žánry patřící spíše do dávné minulosti jako jsou moralita nebo exemplum, stejně jako jinde idyla či elegie nebo óda jsou kdykoli k vyzvednutí. Nakolik se na tom podepsalo to, že Čajak patří k tzv. menšinové literatuře (Vojvodina),

zůstává otevřeně. Editor svazku Matej Masaryk na materiálu románu Janka Alexyho (1894–1970) *Hurá!* (1935) zkoumá limity autorových uměleckých ambicí a tzv. autenticity, v jeho díle to tolik nešustí papírem, odvozuje svoji tvorbu přímo z reality, a proto se mu svého času vytýkala slabá úroveň, to, co Masaryk nazývá tvarovou rozpačitostí, aby došel k obvyklému závěru o autorově realismu a prvcích moderny. To, co je podnětné, je právě spor nedostatečné, možná i záměrně nedostatečné uměleckosti a takřka literatury faktu, čímž Alexy anticipuje převažující trend dnešní světové prózy. V próze Margity Figuli *Víchor* zkoumá Jana Števlíková mužsko-ženské vztahy v kontextu autorčiných jiných děl i jiných autorů (Tatarka), přičemž dochází k závěru, že se tu projevuje kontinuita se slovenskou modernou a tzv. druhou modernou (tento na Slovensku již obvyklý termín nepokládám za zcela funkční). Zajímavé poznatky přináší Mária Stanková ve studii *Lukavické zápisky – svedctvo doby?* pojednávající o prózách Hany Ponické (1922–2007). Je to sice komplexní pojednání, ale jeho jádrem je žánr a metoda tvorby stojící opět na pomezí fact a fiction. Karol Csiba analyzuje opět víceméně komplexně prózu Jána Johanidesa *Najsmutnejšia oravská balada*, ale zejména tematiku a narativní strukturu. Jelikož v celém svazku jako by se projevovala tendence „aliae linguae non leguntur“, nenajdeme tu zmínky o podobných dílech světové literatury

(těch je opravdu dost) vystavených na generačním principu gründerského rodu, a to je asi škoda, neboť by se tím hermeticky uzavřená skladba studie alespoň pootevřela a nasvítla jiné rysy autorova prozaického umění či neumění. Nápaditě si počíná Peter Darovec v rozboru subverze tradiční pohádky v slovenském postmodernismu na díle Dušana Taragela (roč. 1961). Studie ukazuje na plodnost slovenského postmodernismu i ve smyslu žánrových transformací, což je vzhledem k intertextualitě běžné, ale zde jde o originální postup a jako subverze jde o zvláštní případ žánrové inverze, která se vyskytuje i v řadě děl klasického realismu 19. století – někdy také se subverzivními znaky. Důležité téma do svazku vnáší Beáta Hanesová ve zkoumání motivu expatství (to je terminologický problém: snad by bylo vhodnější „expatriatství“, i když je tu místy nebezpečí sémantického posunu, aby byl zřejmý kořen slova, angl. „expat“ od „expatriate“, pro označení osoby na expatriant, těžko říci). Téma či motiv souvisí i s globalizací, novodobým kosmopolitismem, cíleným oslabováním národních států, mizením státních hranic a ovšem důsledky koncepcí postkolonialismu, jevů, které by se však neměly mechanicky přenášet na Evropu nebo přesněji střední Evropu

(Češi a Slováci jako kolonizátoři, i když neměli kolonie, ale údajně jich využívali obchodně – to už by bylo hodně přehnané a hlavně zastíralo roli skutečných koloniálních říší, Velké Británie a Francie, což se občas projevuje i v anglickém termínu “empire mentality”). Autorka zkoumá dvojitou povahu motivu “expatství” v próze Zusky Kepplové *57 kilometrů od Taškentu*. Výklad i to, co z něho vyvozuje, jsou přesvědčivé.

Z terminologického hlediska se tu daří uplatnit některá módní, ale v podstatě přiléhavá slovní spojení, např. ve studii Zuzany Kubusové o románu Petra Jilemnického *Vítězný pád* „dotyk s poetikou avantgardy“⁵ nebo hledání a nacházení mezisměrových poloh⁶ – pro slovenskou literaturu typický – mezi realismem a modernou ve stati Kristíny Krajanové nebo prvky existenciální poetiky v práci Františka Koliho o „nahém člověku“ u Mila Urbana, nebo autenticita ve studii Mateje Masaryka.

Celý svazek příznačně komentuje a vlastně svým způsobem také interpretuje editor Matej Masaryk. Samozřejmě zdůrazňuje právě interpretační dominantu svazku, ale všímá si také žánrové orientace některých studií, které ukazují na značné rozpětí, přičemž akcentují hranice fact a fiction, tedy to, co jsme v některých studiích označili za

5 V českém prostředí to využil např. editor svazku Jiří Kudrnáč: *KUDRNÁČ, J. (ed.) Česká literární kritika v dotyku se strukturalismem: (1880–1940)*. Brno: Host, 2003, s. 71–77.

6 Podobně v našem pojednání o literárních směrech: POSPÍŠIL, I.: *Literární směry v slovanských literaturách a jedna případová studie (Utváření naturalismu v ruské literatuře)*. *Slavica Litteraria*, 2023, č. 1, s. 7–28.

hybný moment současného světového literárního vývoje⁷ – od cestopisu přes morální, zápisky, historismus k pohádkám, někdy na hraně triviální literatury. Asi bych se vyhnul termínu „braková“; je jisté i ve slovenštině chápán jako pejorativní, ale nyní je to dokonce někdy i nosná vrstva současné literatury, která ve spojitých nádobách s esteticky hodnotnými výtvoři rozvíjí podněty dávných až předromantických poetik a podílí se na zrození novodobých bestsellerů.⁸ Na počátku jsme jako jednu z dominant svazku označili značné generační rozpětí. To s sebou ovšem nese i různé zorné úhly dané jednak různými metodami literární vědy, jednak badatelskou a životní zkušeností. Nicméně jsou tu i společná místa, která by mohla fungovat jako zakladna nového literárněhistorického pojetí slovenské literatury. To, že si autoři sborníku vybrali témata, autory a díla, často i metodologické zorné

úhly a poetologické orientace, svědčí o snaze podívat se na jiné linie vývoje slovenské literatury od poloviny 19. století po současnost, uvidět slovenské písemnictví jako heterogenní, i axiologicky rozvrstvenou strukturu. Sborník nepochybně nebyl koncipován jako jednolitý metodologický, teoretický nebo literárněhistorický koncept, ale všeobecný rozptýl tematický, metodologický, žánrový/genologický, strukturní apod. je značný, což oslabuje celkový razantnější účinek tohoto opusu. V metodologickém panoramatu nám poněkud chybí právě to, co je pro některé proudy slovenského myšlení o literatuře charakteristické: komparatistika a genologie jako speciální disciplíny a jejich pohled, nikoli jen jejich praxe bez teoretické „zátěže“, recepce („recepční estetika“) a translologie (např. jak se slovenská literatura zkoumaného druhu překládá, když už nyní máme anglický překlad románu

- 7 Viz některé naše studie, mimo jiné: POSPÍŠIL, I.: Hrana věčnosti a umění: budoucnost literatury, nebo úhybný manévr? (Jindřich Uher a Anton Baláz). In: POSPÍŠIL, I. (ed.): *Výzvy současnosti: nová témata české a slovenské literatury (2000–2017)*. Brno: Jan Sojnek – Galium, 2019, s. 119–130. POSPÍŠIL, I.: Žánrová hledání na hraně a na okraji (Studie k některým dílům slovenské a české prózy posledních let). In: NEMCOVÁ, E., POSPÍŠIL, I.: (eds): *Pramene a krížovatky (Slovensko-české literárne paralely v súčasnosti)*. Kolektívna monografia. Trnava: Univerzita sv. Cyrila a Metoda, Filozofická fakulta: 2012, s. 103–181. POSPÍŠIL, I.: Žánr na hraně: inovativní rysy české záhadologické prózy. *Pitannja literaturoznavstva*, No. 110 (2024), 31. 12. 2024, s. 318–342. [online]. [cit. 14.12.2025]. Dostupné z: <http://pytlit.chnu.edu.ua/article/view/321154/311690>. POSPÍŠIL, I.: Kvázimemoáry jako mentální signál (české a slovenské příklady). In: POSPÍŠIL, I. (ed.): *Poetika prózy v česko-slovenských souvislostech*. Brno: Jan Sojnek – Galium, 2016, s. 169–178.
- 8 V 80. letech minulého století jsem nejdřív ve Skandinávii a poté i jinde zachytil neobvyklou konjunkturu „pokleslé“ literatury, která v USA a celé západní Evropě prožívala velký boom, když po roce 1945 tu vznikaly jen jednotlivé publikace; v českém prostředí do toho přibližně v téže době, spíše však o něco později zasáhl Josef Hrabák ve dvou publikacích, v nichž se však bohužel přidržel tradičního, tedy pejorativního pojetí (jemuž není cizí ani termín „patologie“; literární trivialita je tu chápána jako svého druhu choroba), které už bylo jinde překonáno: *Napínavá četba pod lupou: Ze studií o paraliteratuře*. Československý spisovatel, Praha, 1986; *Od laciného optimismu k hororu: k historii a patologii dvou odvětví literárního braku*. Praha: Melantrich, 1989.

Jozefa Ignáce Bajzy René mládenca príhodi a skúsenosti. 1783, z dubna 2025)⁹, kognitivismus v literárněvědné teorii a praxi¹⁰. Interpretační jádro tu podle mého soudu až příliš oslabuje obecnější polohy, třeba i jen hypotetického rázu. Jestliže jde např. o teorii přírodní obraznosti, je (kromě zmínky o Čyževském) funkční hlubší filozofický ponor neomezovaný jedním dvěma jmény; podobně u cestopisu, modernistické poetiky nebo tvaru moderní novely nebo biologické impulzivnosti slovenského naturismu, tradičního problému historismu apod. Nejde o čistý srovnávací pohled, ale o kontext, který by slovenskou literaturu

nejen v náznacích, ale také ve způsobu výkladu vymanil z určité izolace. Autoři – aniž by radikálně revidovali tradiční pojetí dějin slovenské literatury povlovně se vyvíjející zejména v posledních desetiletích – přece jen ukazují na posuny důrazu: problémem zůstává v jistém smyslu, jak už uvedeno, uzavřenost badatelského konceptu, především nesoustavná prezence externí komparatistiky tematologického, morfologického a areálového rázu jdoucí za hranice slovenské literatury. I tato interpretační mozaika však přináší řadu nových podnětů, které jistě najdou své pokračování a rozpracování.

Literatura:

- BAJZA, J. I., PUCHEROVÁ, D., BRTÁŇOVÁ, E. (eds): *René, or: A young man's adventures and experiences: an edition with commentary of the first Slovak novel*. Liverpool: Liverpool University Press, 2025. ISBN 978-1-83624-252-9
- DUPKALA, R., PERNÝ, L.: *Štúrovci a Hegel: k problematike slovenského hegelianizmu a anti-hegelianizmu*. Prešov: Prešovská univerzita v Prešove, Filozofická fakulta, 2021. ISBN 978-80-555-2717-8.
- KUDRNÁČ, J. (ed.): *Česká literární kritika v dotyku se strukturalismem: (1880–1940)*. Brno: Host, 2003. ISBN 80-7294-098-8.

- 9 BAJZA, J. I., PUCHEROVÁ, D., BRTÁŇOVÁ, E. (eds): *René, or: A young man's adventures and experiences: an edition with commentary of the first Slovak novel*. Liverpool: Liverpool University Press, 2025. ISBN 978-1-83624-252-9; přel. slavný britský bohemista a slovakista David Short.
- 10 Viz mj. dávnější KUZMÍKOVÁ, J. (ed.): *Literatúra v kognitívnych súvislostiach*. Bratislava: Ústav slovenskej literatúry SAV, 2014, viz také naši recenzi: POSPÍŠIL, I.: Heterogenní kognitivismus v literární vědě. *Proudy*, 2016, 2. [online]. [cit. 14.12.2025]. Dostupné z: http://www.phil.muni.cz/journal/proudy/filologie/recenze/2016/2/pospisil_heterogenni_kognitivismus_v_literarni_vede.php#articleBegin.

- KUZMÍKOVÁ, J. (ed.): *Literatúra v kognitívnych súvislostiach*. Bratislava: Ústav slovenskej literatúry SAV, 2014
- MASARYK, M. (ed.): *Podoby slovenskej prózy 19. – 21. storočia*. Bratislava: Univerzita Komenského, 2024. ISBN 978-80-223-5889-7 (tlač), ISBN 978-80-223-5890-3 (online).
- POSPÍŠIL, I.: Heterogenní kognitivismus v literární vědě. *Proudy*, 2016, 2. ISSN 1804-7246. [online]. [cit. 14.12.2025]. Dostupné z: http://www.phil.muni.cz/journal/proudy/filologie/recenze/2016/2/pospisl_heterogenni_kognitivismus_v_literarni_vede.php#articleBegin.
- POSPÍŠIL, I.: Hrana věčnosti a umění: budoucnost literatury, nebo úhybný manévr? (Jindřich Uher a Anton Baláž). In: POSPÍŠIL, I. (ed.): *Výzvy současnosti: nová témata české a slovenské literatury (2000–2017)*. Brno: Jan Sojnek – Galium, 2019, s. 119–130. ISBN 978-80-88296-05-8.
- POSPÍŠIL, I.: Kvázimemoáry jako mentální signál (české a slovenské příklady). In: POSPÍŠIL, I. (ed.): *Poetika prózy v česko-slovenských souvislostech*. Brno: Jan Sojnek – Galium, 2016, s. 169–178. ISBN 978-80-906183-3-6.
- POSPÍŠIL, I.: Literární směry v slovanských literaturách a jedna případová studie (Utváření naturalismu v ruské literatuře). *Slavica Litteraria*, 2023, č. 1, s. 7–28. ISSN 1212-1509 (print), ISSN 2336-4491 (online).
- POSPÍŠIL, I.: Žánr na hraně: inovativní rysy české záhadologické prózy. *Pitannja literaturoznavstva*, No. 110 (2024), 31. 12. 2024, s. 318–342. [online]. [cit. 14.12.2025]. Dostupné z: <http://pytlit.chnu.edu.ua/article/view/321154/311690>.
- POSPÍŠIL, I.: Žánrová hledání na hraně a na okraji (Studie k některým dílům slovenské a české prózy posledních let). In: NEMCOVÁ, E., POSPÍŠIL, I.: (eds): *Pramene a křižovatky (Slovensko-české literárne paralely v súčasnosti)*. Kolektívna monografia. Trnava: Univerzita sv. Cyrila a Metoda, Filozofická fakulta, 2012, s. 103–181. ISBN 978-80-8105-345-0.
- Svetozár Hurban Vajanský: na rozhraní umenia a ideológie*. Bratislava: Veda, 2018. ISBN 978-80-224-1697-9.

prof. PhDr. Ivo Pospíšil, DrSc.

Ústav slavistiky

Filozofická fakulta, Masarykova univerzita

Arna Nováka 1, 602 00 Brno, Česká republika

ivo.pospisil@phil.muni.cz

<https://orcid.org/0000-0001-8358-0765>

This work can be used in accordance with the Creative Commons BY-SA 4.0 International license terms and conditions (<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>). This does not apply to works or elements (such as images or photographs) that are used in the work under a contractual license or exception or limitation to relevant rights.